

ringen blev til paa denne Kombination, og han kan ikke fralægge sig, at der stadig viser sig et Samspil mellem Regeringen og den omtalte Gruppe. Et saadant Samspil behøver ikke altid at stamme fra positiv Overensstemmelse om politiske Ideer, fra Kærlighed til fælles politiske Idealer. Det kan meget vel komme fra fælles Uvillie mod visse politiske Retninger eller Personer.

Den højtærede Minister sagde ogsaa, at man kunde rejse Visnepolitik overfor Regeringen, men det kunde ikke ramme Regeringen synderligt, thi for en Stund behøve vi ikke flere Love, for en Stund kunne vi godt pausere i saa Henseende. Det er for mig et tydeligt Bevis paa det, som jeg i min forrige Tale anførte et Par andre Beviser paa, nemlig, at Regeringen anser sin Stilling for at være fuldkommen midlertidig, thi ellers kunde den højtærede Konseilspræsident ikke have brugt et saadant Argument, at man kan godt lægge Hindringer i Vejen for Lovgivningsarbejdet, det gør ikke Regeringen noget. Det er et Argument, der højest kan gælde for en meget begrænset Tid, men ikke et Argument, der passer, hvis man mener, at der her er Grundlag for en Politik paa langt Sigt og for en Regering af solidere Art.

Jeg skal saa vende mig til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Det ærede Medlem mente, at Amsraadene vare saaledes sammensatte efter den sidste kommunale Valglov, at der i dem vilde blive et udpræget konservativt Flertal. Deri tror jeg, det ærede Medlem har fuldkommen Uret. Jeg skal dog ikke diskutere med ham derom. Det vil jo vise sig, naar vi faa Amsraadsvalg efter denne Lov. Jeg tror, det vil blive Venstre i vid Forstand, der bliver Flertal der, der kommer maaske ogsaa nogle Socialdemokrater derind, medens de egentlige Konservative kun vilde blive et Mindretal, for saa vidt man i det hele kan følge den politiske Linie i Raadenes Samsætning. Det vil altsaa Erfaringen vise. Jeg skal desuden gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at naar Juni-Grundloven taler om kommunale Raad, er det ikke at forstaa bogstaveligt. Juni-Grundloven viser nemlig hen til noget, som den Gang ikke eksisterede, en Fremtidsidé, som den Gang beskæftigede mange, navnlig indenfor det nationalliberale Parti, nemlig store Provinsraad, der skulde omfatte saavel By som Land. Mænd som Orla Lehmann og Monrad vare begge veltalende Ordførere derfor, men det viste sig ikke praktisk, vi

fik det aldrig. Men det, der er det bærende i Juni-Grundlovens Tanke, er at lade Landstinget sammensætte ved de kommunale Raad. Jeg har intet udtalt om, at det ene skulde være Amsraadene og Byraadene. Jeg har ikke noget imod, at det ogsaa skulde være Sogneraadene. Jeg vilde finde, at det var den naturlige Vej.

Det ærede Medlem tager ogsaa fejl i, at Juni-Grundlovens Bestemmelser om Landstingets Samsætning ikke gav kraftige konservative Garantier. Jo, det gjorde de, som Forholdene vare den Gang. Da var det tilstrækkeligt at fastslaa, at den Mand, der valgtes til Landstinget, skulde være en 1,200 Dalers Mand, som man sagde, og at han skulde være bosiddende i Landstingskredsen, for at man kunde sikre sig, at Landstinget blev af en meget mere konservativ Støbning end Folketinget. Det behøve vi ikke at diskutere, det viser Erfaringen. Det ærede Medlem kan gennemgaa sin politiske Historie fra 1849 til 1866, og han vil da se, at der er en meget stærk politisk Modsætning mellem Landsting og Folketing, at Landstinget var en konservativ Forsamling i Sammenligning med Folketinget. Det viser sig f. Eks. deri, at det daværende Regeringsparti, det nationalliberale Parti, havde et næsten ubegrænset Herredømme i Juni-Grundlovens Landsting. Den Gang vare Bestemmelserne tilstrækkelige til Varetagelsen af de konservative Interesser, nu vilde de intet betyde.

Der var ingen Sammenhæng mellem Begyndelsen og Slutningen af min Tale, siger det ærede Medlem. Han tager fejl. I Begyndelsen paapegede jeg de for mig ledende Principper for en Grundlovsrevision, i Slutningen pegede jeg paa den taktiske Fremgangsmaade, som efter min Mening bedst fører til Maalet. Nu kan jeg vel forstaa, at man kan være uenig om Rigtigheden af denne taktiske Fremgangsmaade, men deri ligger ikke, at der er en principiel Forskel mellem det første og det sidste.

Det ærede Medlem sagde, at det var en Misforstaaelse at tro, at en demokratisk Forfatningsrevision her i Landet kunde gennemføres uden Socialdemokratiets Medvirkning. Det har jeg heller ikke sagt et Ord om. Jeg har kun sagt, at i det Vælgerkorps, der skal appelleres til, hvis det kommer til Forfatningskamp, har den privilegerede Valgret saa stor Prioritet, at det er nødvendigt, at Venstre staar sammen omtrent fra den ene Ende til anden, hvis en For-